

РЕШЕНИЕ

№ 8563

гр. София, 13.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2905** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на Р. У. Р. У., гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], представлява от адв. М. Г. – В., съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 210 срещу отказ рег. № 5364р-4686/15.02.2024 г. на зам. директора на Дирекция „Миграция“ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е издаден в нарушение на материалния закон. Сочи се, че неправилно е прието, че след като жалбоподателят е имал разрешение за пребиваване, като сезонен работник, не можел да кандидатства на друго основание за пребиваване. Твърди се неправилност на мотивите на Агенцията по заетостта при тълкуване на законовите норми. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът зам. директора на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира разноси.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Административен съд – София град след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Р. У. Р. У., гражданин на У., роден на 01. 01. 1997 г., има разрешено право на продължително пребиваване в Република България до 11. 02. 2024 г., на основание чл. 24к от ЗЧРБ.

Със заявление № 538900 – 1343 от 04. 12 2023 г. Р. (л. 21), е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

С писмо от 05. 01. 2024 г. (л. 16), е поискано становище от Агенцията по заетостта.

С писмо изх. № СМ-1529 / 05. 02. 2024 г. (л. 11) Агенцията по заетостта е изразила отрицателно становище, тъй като липсва основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на Р. У. Р. У..

С отказ рег. № 5364р-4686/15.02.2024 г. на зам. директора на Дирекция „Миграция“ на Р. е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ. Прието е, че в случая са приложими разпоредбите на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ във вр. 7, ал. 5, във вр. чл. 5, ал. 2, т. 1, във вр. чл. 16, т. 3 от ЗТМТМ, доколкото при подаване на заявлението с рег. № 538900-1343/04.12.2023 г., жалбоподателят е имал издадено разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24к от Закон за чужденците в Република България, като сезонен работник. Безспорно е приетото от административния орган, че разрешението за продължително пребиваване на жалбоподателя на основание чл. 24к от Закон за чужденците в Република България, като сезонен работник, е със срок на валидност до 11.02.2024 г. Актът е връчен на 01. 03. 2024 г. на пълномощник на жалбоподателя.

При така установените факти, Административен съд – София град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният отказ, е издадена от компетентен орган – зам. директора на дирекция „Миграция“, съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена (л. 14) заповед № 5364з-3306 / 07. 12. 2015 г. на директора на Дирекция „Миграция“.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ, които норми са посочени като правно основание за издаване на оспорената заповед, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

На основание чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

В съответствие с горепосочената норма, за да получи чужденецът разрешение за пребиваване, същият следва да отговаря на условията за достъп до пазара на труда. Именно заради това, в чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, е предвидено, че в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция „Миграция“ писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя, Агенцията по заетостта уведомява дирекция „Миграция“ и този срок спира да тече до получаване на документите или до отстраняване на нередовностите. Дирекция „Миграция“ уведомява по електронен път заявителя за необходимостта от предоставяне на допълнителни документи или от отстраняване на нередовности и определя 7-дневен срок за това.

В конкретния случай е изискано такова становище от Агенцията по заетостта, която с писмо изх. № СМ-1529 / 05. 02. 2024 г. е изразила отрицателно становище, относно допускането на Р. до пазара на труда.

Съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи, че от Агенцията по заетостта е изразено неправилно становище, тъй като административния орган е обвързан от това становище, което е част от процедурата по издаване на разрешение и след като е изразено отрицателно становище за допускането до пазара на труд, няма законова възможност за издаване на разрешение за пребиваване.

В тази връзка следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ, която предвижда, че когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция „Миграция“ изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 11 и 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция „К. отношения“ при Министерството на външните работи.

По аргумент за противното, когато са налице отрицателни становища, безспорно липсва основание за предоставяне на право на продължително пребиваване.

Следва да се отбележи, че в чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност изрично е предвидено, че достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

В тази връзка правилно е посочено, че на основание чл. 16, т. 3 от ЗТМТМ, този раздел не се прилага за граждани на трети държави, които са получили разрешение за сезонен работник.

В хода на проверката безспорно е установено, че чужденеца има разрешено право на продължително пребиваване в Република България до 11. 02. 2024 г., на основание чл. 24к от ЗЧРБ (сезонен работник), като в подаденото на 04. 12. 2023 г. заявление кандидатства за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

След като жалбоподателят е имал разрешение за сезонен работник, същият предвид изричната законова забрана, не може да кандидатства за получаване на продължително пребиваване тип Единно разрешение за пребиваване и работа, поради което са неотнормирани към конкретния случай са доводите в жалбата, дали чужденеца се е намирал на територията на страната.

Нов достъп до пазара на труда, чужденеца би имал след период от три месеца, съгласно изискването на чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗТМТМ, поради което не се и нарушава правото на труд на жалбоподателя.

Доколкото обаче безспорно е налице отрицателно становище на Агенцията по заетостта, жалбоподателят не отговаря на изискванията за достъп до пазара на труда и зам. директора на Дирекция „Миграция“, в съответствие със законовите норми правилно е отказал издаването на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АССГ приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, под формата на юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено. Съобразно чл. 24 от НЗПП се дължи възнаграждение към минимума предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото или такова в размер на 100 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. У. Р. У., гражданин на У., роден на 01. 01. 1997 г., срещу отказ рег. № 5364р-4686 / 15. 02. 2024 г. на зам. директора на Дирекция „Миграция“ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Р. У. Р. У., гражданин на У., роден на 01. 01. 1997 г., да заплати на Дирекция „Миграция“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: